Ἡ Ὀρθοδοξία

καὶ αἱ θεολογικαὶ διαφοραὶ Χριστιανισμοῦ - Ἰουδαϊσμοῦ

Τοῦ Μητροπολίτου Τρανουπόλεως κ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

Εἰς τὰ πλαίσια τοῦ εὐρυτέρου θρησκευτικοῦ διαλόγου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ἕνα ἰδιαίτερον πλέον γνώρισμα τῆς ἐποχῆς μας, πρέπει χωρὶς ἀμφιβολίαν νὰ ἐνταχθῇ καὶ ἡ χωρὶς τὰς προκαταλήψεις καὶ τὰ πάθη τοῦ παρελθόντος συνάντησις καὶ προσπάθεια ἀμοιβαίας κατανοήσεως τῶν τριῶν μεγάλων μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν, τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τοῦ Ἰσλαμισμοῦ. Εἶναι βεβαίως λυπηρόν, ὅτι εἰς τὴν ἀμοιβαίαν αὐτὴν κατανόησιν ἐξακολουθοῦν νὰ παρεμβάλλουν ἐμπόδια ὄχι μόνον παρεξηγήσεις αἰώνων, ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιον τὸ πρόσφατον παρελθόν, δυστυχῶς δὲ καὶ τὸ τόσον ὀδυνηρὸν ἀκόμη παρόν. Παρὰ ταῦτα, ἡ συνάντησις τῶν τριῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν εἰς ὅ,τι ἔχουν τὸ γνησιώτερον, δηλ. εἰς τὴν ἰσχυρὰν θρησκευτικὴν ἐμπειρίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἡ κάθε μία των δίδει νόημα εἰς τὸν κόσμον καὶ τὴν ζωήν, μένει ὅσον ποτὲ ἐπίκαιρος καὶ ἐπείγουσα— ἂν μὴ τι ἄλλο καὶ διότι ἡ εἰς βάθος κατανόησις τῆς ἐμπειρίας αὐτῆς εἶναι ἴσως δυνατὸν νὰ συμβάλῃ καὶ εἰς τὴν ὑπὸ νέον πνεῦμα θεώρησιν τῶν διαφορῶν, αἱ ὁποῖαι χωρίζουν σήμερον τοὺς πιστούς των.

Ἡ ἐκ μέρους τῆς Χριστιανο—ἰουδαϊκῆς Κοινότητος Ἐργασίας εἰς τὴν Ἑλβετίαν πρόσκλησις τοῦ Προϊσταμένου τοῦ ἐν Σαμπεζὺ Γενεύης Ὀρθοδόξου Κέντρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου σεβ. Μητροπολίτου Τρανουπόλεως κ. Δαμασκηνοῦ, ὅπως ἀναπτύξῃ τὰς σχέσεις τῶν δύο θρησκειῶν ἀπὸ χριστιανικῆς πλευρᾶς, ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν νὰ διασαφηνισθοῦν ἀπὸ ὀρθοδόξου ἐπόψεως τὰ θεολογικὰ ἐκεῖνα σημεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Χριστιανισμὸς ἀφ' ἑνὸς μὲν προσεγγίζει τὸν Ἰουδαϊσμόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διαφορίζεται ἀπὸ αὐτόν. Ἡ ὁμιλία τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Τρανουπόλεως, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Αἱ ἀξιώσεις τῶν δύο θρησκειῶν, Χριστιανισμοῦ καὶ Ἰουδαϊσμοῦ, ὡς πρὸς τὸν ἀπόλυτον χαρακτῆρα αὐτῶν καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ μεταξύ των διαλόγου», ἔλαβε χώραν τὴν 13ην Ἰουνίου 1976 ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου εἰς τὴν Ζυρίχην.

Τὰ κύρια σημεῖα της ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

Εἷς ἕνα πρῶτον μέρος ὁ ὁμιλητὴς ἀνεφέρθη εἰς τὰς διαφοροποιήσεις καὶ μεταπτώσεις τῆς ἐννοίας τῆς χριστιανικῆς ἀξιώσεως ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἀποτελεῖ τὴν ἀπόλυτον, ἀπὸ πλευρᾶς τῆς εἰς αὐτὸν ἐνσαρκώσεως τῆς μοναδικῆς ἀληθείας, θρησκείαν. Μίαν τοιαύτην ἀξίωσιν ὁ Χριστιανισμὸς τὴν ἔχει κοινὴν πρὸς τὸν Ἰουδαϊσμόν: ὁ ἰουδαϊκὸς Θεὸς εἶναι ἕνας Θεὸς ζηλότυπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀνέχεται πλησίον του ἄλλους Θεούς. Ἀργότερον, ἡ ἀξίωσις αὐτὴ ἐννοεῖται ὡς ἐκτεινομένη ἐφ' ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς, ὁ Θεὸς τῶν Ἑβραίων εἶναι ὁ Θεὸς ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἀντιστοίχως, ἡ δυνατότης τῆς σωτηρίας, κατὰ τὸν Χριστιανισμόν, συνάπτεται ἀπολύτως καὶ ἀποκλειστικῶς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: «καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία» (Πράξεις, 4,12). Καὶ τοῦτο διότι ὁ ἀπόλυτος Θεὸς ἀπεκαλύφθη κατὰ τέλειον καὶ ἐξαντλητικὸν τρόπον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: «ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς» (Κολ. 2,9). Ἡ πεποίθησις αὕτη ἐπαναλαμβάνεται τόσον εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου (Κορ. Α, 3,11 κ.ἀ.) ὅσον καὶ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰωάννου (14,6. 10,8 κ.ἀ.).

Ἐν τούτοις, εἶναι δυνατὸν νὰ παραθέσῃ κανεὶς ἄλλα χωρία ἐκ τῆς Καινῆς Διαθήκης, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ δὲν ἀντιτίθεται εἰς τὴν ἀντίληψιν, ὅτι καὶ οἱ εἰδωλολάτραι εἶναι δυνατὸν νὰ συμμετάσχουν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Θεοῦ: ἡ Χαναναία π. χ. τοῦ Ματθ. 15,21, ὁ ρωμαῖος ἑκατόνταρχος τοῦ Ματθ. 7,5, τῶν ὁποίων τὴν πίστιν ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμασε, μαρτυροῦν τὴν δυνατότητα ἀνθρώπων διαφόρων θρησκειῶν νὰ ἀνακαλύψουν τὴν ἀλήθειαν· ὁμοίως ἡ ρῆσις τοῦ Παύλου (Ρωμ. 2,14) περὶ τῶν ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα «μὴ νόμον ἔχοντα φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιεῖ», διότι ὁ νόμος εἶναι γραπτὸς εἰς τὴν συνείδησίν των· ἡ διδασκαλία τῶν Ἀπολογητῶν καὶ τῶν Πατέρων (Ἰουστῖνος, Κλήμης) διὰ τὸν θεῖον λόγον, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ εἶναι ἐνεργὸς καὶ εἰς τοὺς ἐθνικοὺς καὶ εἰς τὸν κόσμον κλπ.: ὅλα αὐτὰ ὁδηγοῦν εἰς μίαν ἀντίληψιν κατὰ τὴν ὁποίαν, ναὶ μὲν ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἡ ἀνωτάτη μορφὴ θρησκείας εἰς τὴν ὁποίαν κορυφώνονται ὅλαι αἱ ἄλλαι, τοῦτο ὅμως δὲν ἔχει τὸ νόημα ὅτι πᾶσα ἄλλη μορφὴ θρησκευτικῆς ζωῆς στερεῖται γνησίας θρησκευτικῆς ποιότητος καὶ ἀξίας.

Ἡ ἀξίωσις τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ὅτι αὐτὸς ἀποτελεῖ τὴν «ἀπόλυτον θρησκείαν» στρέφεται, ὅπως εἶναι φυσικόν, κυρίως ἐναντίον τῆς ἀντιστοίχου ἀξιώσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Εἰδικώτερον ὡς πρὸς τὴν ἀξίωσιν τῶν Χριστιανῶν, ὅτι ὁ Ἰ. Χριστὸς ἦτο ὁ Μεσσίας, ἡ Ἰουδαϊκὴ ἀντίληψις εἶναι ὅτι τοῦτο διαψεύδεται ἀπὸ τὴν μετὰ Χριστὸν κατάστασιν τοῦ κόσμου καὶ τὸ αἱμοδιψὲς ἦθος τῶν Χριστιανῶν. Ὡς πρὸς τὸ φαινόμενον τῆς τεραστίας διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ ἐπιφανὴς Ἑβραῖος φιλόσοφος Μάρτιν Μποῦμπερ, παρατηρεῖ ὅτι τοῦτο εἶναι ἕνα μυστήριον τὸ ὁποῖον «(ἡμεῖς οἱ Ἑβραῖοι) δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ διαπεράσωμεν. Γνωρίζομεν ὅμως ἐπίσης, ὅτι ἡ Παγκόσμιος ἱστορία δὲν ἀπεκαλύφθη ἕως τὸ βάθος της, ὅτι ὁ κόσμος ἀκόμη μένει ἀλύτρωτος». Ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία, ὅτι ὁ Θεὸς ἔγινεν ἄνθρωπος, ἔπαθε καὶ ἀπέθανε, εἶναι διὰ τὸν Ἰουδαϊσμὸν ἀπαράδεκτος. Ἀντιστοίχως, ἡ ἑβραϊκὴ ἀντίληψις, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι μένουν ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ ἀπερρίφθη ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ὁ ὁποῖος ὑπεστήριξεν ὅτι ἡ ἐπιλογὴ τοῦ Ἰσραὴλ μετεβιβάσθη εἰς τοὺς Χριστιανούς.

Ἡ ἀντίληψις τοῦ Ἰησοῦ μαρτυρεῖται ἀπὸ τὴν Καινὴν Διαθήκην: ὁ Ἰησοῦς ἦτο Ἑβραῖος καὶ ἠσθάνετο μέλος τοῦ Ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἀνεγνώριζε τὴν λειτουργίαν τοῦ λαοῦ του καὶ μετεῖχεν εἰς αὐτήν. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως εἶναι βέβαιον, ὅτι παρέβαινε πολλοὺς νόμους —ἰδίως σχετικοὺς πρὸς ἱεροτελεστίας, καθαρμοὺς τροφῶν κλπ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἦτο, εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, κατηγορηματικός: «τέλος γὰρ νόμου Χριστὸς» (Ρωμ. 10,4). Ἀφ' ἑτέρου, ἐνῷ Χριστιανοὶ καὶ Ἑβραῖοι ἀναγνωρίζουν ἀμφότεροι τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, οἱ Χριστιανοὶ θεωροῦν ὅτι αὕτη συνεπληρώθη ὑπὸ τῆς Καινῆς— καί, ἄρα, πρέπει νὰ ἑρμηνεύεται ὑπὸ τὸ φῶς τῆς τελευταίας.

Παρὰ τὰς βασικὰς αὐτὰς διαφορὰς ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν δύο θρησκειῶν, τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, σχετικαὶ ὁμοιότητες οὐσίας: ἡ σύγχρονος ἑβραϊκὴ ἔρευνα ἀπέδειξεν, ὅτι αἱ πνευματικαὶ καταβολαὶ τοῦ Ἰησοῦ εὑρίσκονται εἰς τὴν σύγχρονόν του ἑβραϊκὴν θρησκευτικὴν ζωὴν καὶ διδασκαλίαν, ἰδίως τῶν Φαρισαίων. Εἰδικώτερον, ἀπὸ ὀρθοδόξου πλευρᾶς, πρέπει νὰ τονισθῇ, ὅτι ἡ ὀρθόδοξος ἀντίληψις, ὅτι ἡ θεολογία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν δοξολογίαν καὶ, ἐν γένει, τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, εὑρίσκει τὴν παράλληλον ἐκδήλωσίν της εἰς τὴν ἰουδαϊκὴν πίστιν ἡ ὁποία καθίσταται ζῶσα πραγματικότης εἰς τὴν καθημερινὴν ζωήν, ὡργανωμένην ὡς συνεχῆ εὐχαριστίαν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἰδίως εἰς τὴν διπλῆν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον, τὴν ὁποίαν παραγγέλλει ὁ μωσαϊκὸς νόμος. Εἶναι δὲ ἄξιον σημειώσεως καὶ ὅτι εἰς τὰς κατευθυντηρίους γραμμὰς τῆς ὑπὸ τοῦ Πάπα Παύλου Στ' ἱδρυθείσης ρωμαιοκαθολικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὰς θρησκευτικὰς σχέσεις πρὸς τὸν Ἰουδαϊσμόν, ἐξαίρεται τὸ γεγονός, ὅτι τὸ Μυστήριον τοῦ Ἰσραὴλ εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένον μὲ τὸ Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι τοῦτο ἔχει, μεταξὺ ἄλλων, τὸ οἰκουμενικὸν νόημα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Χριστιανῶν εἰς τὰς πηγὰς τῆς πίστεώς των, δηλ. εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, διότι ὁ Θεὸς αὐτῆς εἶναι ὁ ἴδιος Θεὸς μὲ ἐκεῖνον τῆς Καινῆς Διαθήκης. Δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ γίνεται ἀπόλυτος τομὴ μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὄψεων τῆς Ἀποκαλύψεως, μεταξὺ μιᾶς «θρησκείας νόμου» καὶ μιᾶς «θρησκείας ἀγάπης», οὔτε καὶ νὰ ἐπιρρίπτεται εἰς ὅλους τοὺς Ἑβραίους ὅ,τι ἀπαξ συνέβη. Χριστιανοί, ἑπομένως, καὶ Ἑβραῖοι θεολόγοι θὰ πρέπει νὰ ἐνθαρρύνωνται εἰς συνεργασίαν μέχρι ὅτου, κατὰ τὴν προσδοκίαν τῶν προφητῶν καὶ τοῦ Παύλου, ἔλθῃ ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ λαοὶ μὲ μίαν φωνὴν θὰ λατρεύσουν ἀπὸ κοινοῦ τὸν Θεόν.

(Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐπίσκεψις», 1.7.76)

Δύσκολες ἡμέρες γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία εἰς τὴν Ἀλβανία

ΓΕΝΕΥΗ. Εἰς τὰς 6 Ἰουλίου ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας ὑπὸ ὁμαλὰς συνθήκας θὰ ἑώρταζε τὰ 50 ἔτη ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της. Κατὰ τὴν ἀνακήρυξιν, πράγματι, τῆς Ἀλβανίας εἰς ἐλεύθερον κράτος μετὰ τὸν Α Βαλκανικὸν Πόλεμον, ἐκ τοῦ ἑνὸς ἑκατομμ. κατοίκων της τὸ 1)4 ἤτοι αἱ 250.000, ἦταν Ὀρθόδοξοι, ἡ δὲ Κυβέρνησις τῶν Τιράνων ἐπέτρεψεν εἰς αὐτοὺς νὰ ὀργανωθοῦν ὑπὸ τὴν μορφὴν ἰδίας ἐκκλησίας συναπαρτιζομένης ἐκ τῶν ἑλληνοφώνων καὶ ἀλβανοφώνων Ἐπισκόπων. Ἡ ἐκκλησία αὕτη ἀνεκηρύχθη Αὐτοκέφαλος τὸ ἔτος 1937 ἐπὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βενιαμὶν Α'. Ἐνῷ, ἐν τούτοις, μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον ὅλαι αἱ βαλκανικαὶ χῶραι, αἱ ὁποῖαι ὠργανώθησαν κατὰ τὸ σοσιαλιστικὸν σύστημα διετήρησαν τὴν αὐτονομίαν των ἔναντι τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ὁ ἐκλεγεὶς τὸ 1966 νέος ἀρχηγὸς τῆς Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος Δαμιανὸς Κονονέσης δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀσκήσῃ ἐπὶ μακρὸν τὰ καθήκοντά του, δεδομένου ὅτι ἡ 5η Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ ἀλβανικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος ἐκήρυξε κατὰ τὸ ἔτος 1967 τὴν στροφὴν πρὸς τὴν Κομμουνιστικὴν Κίναν καὶ κατήργησε τὰ δικαιώματα τῆς Ἀλβανικῆς ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα εἶχαν εἰς αὐτὴν ἀναγνωρισθῆ τὸ 1950. Ἔκτοτε ἡ Ἐκκλησία εὑρέθη ὑπὸ διωγμόν, ἡ θεία λατρεία ἀπηγορεύθη, ὁ δὲ Ἀρχιεπίσκοπος Δαμιανὸς ἀπέθανεν εἰς τὰς φυλακὰς τὸ 1973. Τὴν ἐν κρυπτῷ, ἐν τούτοις, ἐπιβίωσιν τῆς Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας («Ἐκκλησία κατακομβῶν») ὡμολόγησεν ἐμμέσως προσφάτως ἡ ἐπίσημος ἐφημερὶς τοῦ ἀλβανικοῦ κράτους.

Νέος Σύλλογος ἐπιστημονικοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης Ἑλλάδος

Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι,

Ἐπικοινωνοῦμε σήμερα μαζί σας γιὰ νὰ σᾶς ἀναγγείλουμε τὴν ἵδρυση τοῦ «ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ» ποὺ ἀναγνωρίσθηκε μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 951)1976 ἀπόφαση τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ἡ ὁποία καταχωρήθηκε στὸ βιβλίο τῶν Ἀναγνωρισμένων Σωματείων τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν μὲ αὐξοντα ἀριθμὸ 5968)1709)28 — 6 — 1976.

Ὅπως προκύπτει καὶ ἀπὸ τὸ Καταστικὸ τοῦ Συλλόγου, οἱ σκοποὶ του συνοψίζονται στὴν ὑπεράσπιση καὶ προαγωγὴ τῶν ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων τῶν Πτυχιούχων Ἀνωτάτων Σχολῶν ποὺ ὑπηρετοῦν στὴν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος καὶ στὴν ἀξιοποίηση αὐτῶν πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς καλύτερης καὶ οὐσιαστικώτερης προσφορᾶς τῶν ὑπηρεσιῶν τους πρὸς τὸ Ἵδρυμα καὶ τὴν Ἐθνικὴ Οἰκονομία γενικώτερα.

Τὸ τελευταῖο αὐτό, ἡ ἀξιοποίηση δηλαδὴ τοῦ ἐπιστημονικοῦ δυναμικοῦ τῆς χώρας, εἶναι σὲ ὅλους γνωστὸ ὅτι, μὲ τὴν ἀναμενόμενη σύνδεση τῆς Χώρας μας μὲ τὴν Ε.Ο.Κ., ἔχει πάρει μορφὴ ἐπείγουσα καὶ ἀναγκαία ποὺ ἐπιτάσσει τὴν γρήγορη καὶ συστηματικὴ κινητοποίηση τῶν ἐπιστημόνων, προκειμένου ν' ἀνταποκριθοῦν ὑπεύθυνα καὶ θετικὰ στὶς ἀξιώσεις καὶ τὰ καθήκοντα ποὺ τοὺς ἐπιβάλλει ἡ νέα πραγματικότητα, ἔτσι ὅπως αὐτὴ διαμορφώνεται τώρα στὸν Ἑλληνικὸ χῶρο.

Κατεχόμενοι ἀπὸ τὴν πίστη πὼς ἡ ἐξυπηρέτηση τῶν παραπάνω σκοπῶν θὰ ἐπιτευχθῆ ἀποτελεσματικώτερα μὲ τὴν ὕπαρξη καὶ λειτουργία ἑνὸς ἀνεξάρτητου Σωματείου, ποὺ θὰ εἶναι ὁ ζωντανὸς φορέας αὐτῶν τῶν ἐπιδιώξεων, προχωρήσαμε στὴν ἵδρυση τοῦ νέου Συλλόγου μας. Ἡ παράλληλη ὕπαρξη ἐπιστημονικῶν ἐπαγγελματικῶν Σωματείων, μέσα στὸν Ἑλληνικὸ ἐπαγγελματικὸ χῶρο, εἶναι εὐρύτατα καθιερωμένη. Δὲν εἴμαστε δηλαδὴ καινοτόμοι στὴν ἐνέργειά μας αὐτή, ἀλλὰ ἁπλῶς ἠρμαμε τὴν πρωτοβουλία νὰ εὐθυγραμμίσουμε τὰ κρατοῦντα στὴν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος μὲ ὅ,τι γενικώτερα ἰσχύει, ἀπὸ καιρό, μέσα σὲ ὅλες, σχεδόν, τὶς Ἑλληνικὲς ἐπαγγελματικὲς τάξεις.

Ἐπιθυμοῦμε νὰ τονίσουμε ὅτι ἡ ἵδρυση τοῦ νέου Συλλόγου δὲν ἀποβλέπει στὴν διάσπαση καὶ τὴν ἀποδυνάμωση τοῦ ὑπάρχοντος Συλλόγου τῶν Ὑπαλλήλων Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος. Θεωροῦμε τὸν Σύλλογο τῶν Ὑπαλλήλων Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, μητρικὸ Σωματεῖο μὲ τὸ ὁποῖο μᾶς συνδέουν καὶ θὰ μᾶς συνδέουν πάντοτε κοινοὶ σκοποὶ καὶ δεσμοὶ ἀκατάλυτοι.

Πιστεύουμε στὴ στενὴ καὶ εἰλικρινῆ συνεργασία μαζί του καὶ θὰ ἐπιδιώξουμε μὲ κάθε τρόπο τὴν συνεργασία αὐτή, μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι καὶ ἀπὸ τὴ δική του πλευρὰ θὰ ἐπιδειχθῆ τὸ ἴδιο πνεῦμα καὶ ἡ ἴδια κατανόηση. Πιστεύουμε πὼς μὲ τὴν ἀνάπτυξη, τὴ σφυρηλάτηση καὶ τὴν διατήρηση μιᾶς τέτοιας ἀδελφικῆς συνεργασίας, ὄχι μόνον δὲν θίγεται, ἀλλὰ στερεώνεται καὶ γίνεται πιὸ ἐποικοδομητικὴ ἡ ἑνότητα τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος παίρνοντας οὐσιαστικώτερη καὶ πιὸ ρεαλιστικὴ μορφή.

Μετὰ τὴν ἐπισημοποίηση τῆς ἱδρυσης τοῦ Συλλόγου μας ἡ Προσωρινὴ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ ἔγινε δεκτή, ὕστερα ἀπὸ αἴτησή της, ἀπὸ τὴ Διοίκηση τῆς Τραπέζης πρὸς τὴν ὁποία ἀνήγγειλε τὴν ἵδρυση τοῦ Σωματείου καὶ ἀνέπτυξε τοὺς σκοποὺς καὶ τὶς ἐπιδιώξεις του. Ὁ κ. Διοικητὴς ἔδειξε ἰδιαίτερη ἱκανοποίηση γιὰ τὶς προοδευτικὲς προθέσεις τῶν ἱδρυτικῶν μελῶν καὶ ὑποσχέθηκε κάθε συμπαράσταση γιὰ τὴν ὑλοποίηση τῶν προθέσεων αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιτέλεση ἑνὸς δημιουργικοῦ καὶ θετικοῦ ἔργου.

Εὐχαριστοῦντες τὸν κ. Διοικητὴ γιὰ τὴν συμπάθεια καὶ τὴν κατανόηση ποὺ ἐπέδειξε, αἰσθανόμαστε τὴν ὑποχρέωση νὰ ἐπαναλάβουμε καὶ ἐδῶ τὴν ὑπόσχεση ποὺ δώσαμε πρὸς αὐτόν, ὅτι δηλαδὴ οἱ σκοποὶ καὶ αἱ ἐπιδιώξεις τοῦ Συλλόγου θὰ κρατηθοῦν σὲ ὑψηλὰ ἐπίπεδα θετικῆς προσφορᾶς καὶ πρὸς τοὺς συναδέλφους, καὶ πρὸς τὸ Ἵδρυμα, καὶ πρὸς τὴν Ἐθνικὴ μας Οἰκονομία.

Ἡ Προσωρινὴ Διοίκηση τοῦ Συλλόγου, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 24 τοῦ Νόμου 330)76, θὰ συγκαλέσῃ μέχρι τὸν ἐρχόμενο Ὀκτώβριο Συνέλευση τῶν μελῶν γιὰ τὴν ἀνάδειξη αἱρετῆς Διοίκησης.

Καλοῦμε τοὺς συναδέλφους Πτυχιούχους Ἀνωτάτων Σχολῶν νὰ ἐγγραφοῦν στὸν ἱδρυθέντα Σύλλογό μας, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ ἐγγραφή τους, ἡ ἐνεργός τους συμμετοχὴ καὶ ἡ ἀριθμητικὴ καὶ ποιοτικὴ δυνάμωση τοῦ Συλλόγου θὰ θέσουν γερὰ θεμέλια στὴν ἀνάπτυξη τῆς δράσης του καὶ τὴν ἐπίτευξη τῶν σκοπῶν του.

Μὲ συναδελφικοὺς χαιρετισμοὺς

Ἡ ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ

(Ἀθῆναι, Αἰόλου 94, τηλ. 321-93-01)

ΠΕΡΙΕΛΙΞΕΙΣ ΚΙΝΗΤΗΡΩΝ
ΠΑΝ.Χ.ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΛΕΞ. ΥΨΗΛΑΝΤΟΥ - ΜΙΑΟΥΛΗ
ΤΗΛ. 330-462 ΠΑΤΡΑΙ
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ: πάσης φύσεως περιελίξεις ἠλεκτροκινητήρων (Μοτέρ) γεννητριῶν συνεχοῦς, ἐναλλασσομένου ρεύματος, ἠλεκτροσυγκολλήσεις
Ταχεῖα ἐξυπηρέτησις

SAN REMO
ΜΑΓΕΥΤΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ
ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ ΝΕΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

4000 ὀδοντίατροι εἰς Η.Π.Α. ἐφαρμόζουν τὴν ὕπνωσιν

ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΑΙΣΘΗΤΙΚΑ

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ.— Εἷς 11ετὴς αἱμοφυλικὸς ἔμαθε νὰ ἐλέγχῃ τὰς αἱμορραγίας του διὰ τῆς πνευματικῆς συγκεντρώσεως. Εἷς ψυχολόγος, ὅστις εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν διακατεῖχετο ἐκ τοῦ φόβου τοῦ ὀδοντιάτρου, ὑπέστη τρεῖς ἐπεμβάσεις ἐξαγωγῆς ριζῶν ὀδόντων ἄνευ ἀναισθητικοῦ.

Μία γυνή, ἡ ὁποία δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ, λόγῳ βλάβης τῶν νεύρων τῶν κνημῶν της, κατώρθωσε νὰ περιορίσῃ οὐχὶ μόνον τοὺς πόνους της ἀλλὰ καὶ τὸ πρήξιμον, σκεπτομένη ὅτι ἔκαμε μασσὰζ μὲ ἕνα φανταστικὸν κύλινδρον.

Οἱ ἀσθενεῖς, οὗτοι ὀφείλουν τὰ ἐπιτεύγματά των εἰς τὴν ὕπνωσιν, ἤτις εἶναι, σήμερον, ἓν ἀνεγνωρισμένον ὄργανον τῆς ἰατρικῆς, τῆς ὀδοντιατρικῆς καὶ τῆς ψυχιατρικῆς.

Πολλοὶ ἰατροὶ τὴν ἐφαρμόζουν εἰς ὡρισμένους ἀσθενεῖς, ἐπιτυγχάνοντες ἀνακούφισιν τῶν πόνων τοῦ καρκίνου, τῶν προσβολῶν τοῦ ἄσθματος, ἀκόμη δὲ ἐκτελοῦν ἐγχειρήσεις εἰς τὴν κοιλίαν χωρὶς νάρκωσιν. Ψυχίατροι ἀναφέρουν ἐπιτυχίας εἰς τὴν θεραπείαν σεξουαλικῶν προβλημάτων, ὡς καὶ διαφόρων φοβιῶν, ὅπως τοῦ φόβου τῶν ἀεροπορικῶν πτήσεων, τῆς ἀγοραφοβίας καὶ τοῦ φόβου τῶν ἀνελκυστήρων. Οἱ ὀδοντίατροι, οἱ πρῶτοι ἐκ τῶν ἀποδεχθέντων τὴν ὕπνωσιν ὡς ὄργανον τοῦ ἐπαγγέλματός των στρέφονται ὁλονέῳ περισσότερον πρὸς αὐτήν, ὡς συμπλήρωμα ἢ ὑποκατάστατον τῆς ἀναισθησίας ἢ διὰ νὰ ἀνακούφισιν τὸν φόβον τῶν ἀσθενῶν των.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΤΑ

Μεταξὺ τῶν ἀρκετῶν ἑκατοντάδων ἰατρῶν καὶ ἐρευνητῶν οἱ ὁποῖοι συνεκεντρώθησαν προσφάτως εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς διεθνὲς συνέδριον, ἐγένοντο ζωηραὶ συζητήσεις διὰ τὸ πῶς ἐπηρεάζει ἡ ὕπνωσις τὰς ἐνεργείας τῶν ἀσθενῶν, διετυπώθησαν, ὅμως, ἀντιρρήσεις ὅσον ἀφορᾷ τὴν κλινικὴν χρησιμότητά της.

—Τὴν ἐφαρμόζει εἰς πέντε περίπου ἀσθενεῖς ἡμερησίως», ἐδήλωσεν ὁ δρ Φέρδινανδ Τσέν γενικὸς ἰατρὸς εἰς τὸ Ρίτσμονδ τῆς Βρεταννικῆς Κολομβίας. «Σπανίως χρησιμοποιῶ τὴν τοπικὴν ἀναισθησίαν διὰ μικρὰς συρραφὰς τοῦ δέρματος, διότι ἡ ὕπνωσις φαίνεται ὅτι ὑποβοηθεῖ τὴν ἴασιν».

Ἰατροὶ οἱ ὁποῖοι ἐφαρμόζουν ὕπνωσιν διὰ τὴν ἀνακούφισιν τοῦ πόνου ἀναφέρουν ὅτι περιορίζεται καὶ ἡ αἱμορραγία καὶ ἐπιταχύνεται ἡ ἴασις. Τοῦτο ὀφείλεται, ἐν μέρει εἰς τὴν κατάστασιν ἠρεμίας τὴν ὁποίαν προκαλεῖ ἡ ὕπνωσις εἰς τὸν ἀσθενῆ. Φαίνεται ,ὅμως, ὅτι ὀφείλεται καὶ εἰς τὸ ὅτι ὁ ἀσθενής, ὅταν εὑρίσκεται ἐν ὑπνώσει, μανθάνει νὰ ἐλέγχῃ τὰς «ἀκουσίας» λειτουργίας, ὡς τὸ νὰ κατευθύνῃ τὴν ροὴν τοῦ αἵματος συγκεντρώνων τὴν προσπάθειάν του εἰς τὸ νὰ θερμάνῃ ἓν μέρος τοῦ σώματος.

Τέσσαρες χιλιάδες ἐκ τῶν 100.000 Ἀμερικανῶν ὀδοντιάτρων ἐφαρμόζουν τὴν ὕπνωσιν ἀντὶ τῆς ἀναισθησίας, ἐνῷ πολλοὶ ψυχίατροι χρησιμοποιοῦν τὴν ὕπνωσιν διὰ νὰ σταματήσουν τὸ κάπνισμα ἢ τὴν βουλιμίαν τῶν ἀσθενῶν των, διὰ νὰ ἀνακουφίσουν τὸ ἄγχος ἢ καὶ διὰ τὴν θεραπείαν σοβαρωτέρων ψυχικῶν ἀσθενειῶν. Ὁ δρ Χέρμπερτ Σπῆγκελ, ψυχίατρος τοῦ Πανεπιστημίου Κολούμπια, εἶπεν ὅτι ὡρισμέναι ἀσθένειαι, ὡς ἡ σχιζοφρένεια, συνδέεται τόσο πολὺ μὲ τὴν ἀνικανότητα τοῦ ὑπνωτίζεσθαι, ὥστε ἐὰν ὁ ὑποτιθέμενος σχιζοφρενὴς δυνηθῇ νὰ ὑπνωτισθῇ, δὲν θὰ πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς σχιζοφρενής.

ΑΙ ΔΙΑΦΩΝΙΑΙ ΤΩΝ ΕΡΕΥΝΗΤΩΝ

Παρ' ὅλον ὅτι οἱ ἐρευνηταὶ δὲν ἀμφιβάλλουν πλέον περὶ τῆς ὠφελιμότητος τῆς ὑπνώσεως,